

Søren Pape Poulsens tale ved Det Konservative Folkepartis landsråd

Taler

Søren Pape Poulsen
Formand for Det Konservative
Folkeparti

Dato

23. september 2018

Sted

København

Hvor er det dejligt at se jer. Jeg kan forstå, at vi er tusind mennesker samlet her i København. 160 af jer er med for første gang, og der er venteliste til festen i aften.

Hjerteligt velkommen.

Kære venner, jeg vil gerne have jer til at forestille jer noget.

Forestil jer, at I sidder på et ministerkontor.

Der ser præsentabelt ud, det er morgen, og I er lige mødt ind. Sæt jer i jeres stol. Hæld en kop kaffe op.

Nu banker det på døren. Ind kommer departementschefen og siger: "Vi har et problem. Der mangler 55 milliarder kroner til velfærden i år. Og igen næste år. Faktisk hvert år fra nu af".

Kære venner, det svarer til prisen på mere end to storebæltsbroer. Det svarer til et helt års drift af mere end 1.100 almindelige folkeskoler.

I rømmer jer og siger: "Det kan da ikke passe, at der mangler så mange penge?"

"Jo," siger departementschefen, "og 94.000 tusind personer har netop forladt arbejdsmarkedet i dag; der er børn, som ikke bliver passet, og virksomheder, der ikke kan sende varer ud. Og skatten er steget med syv procentpoint på den sidst tjente krone. Det er kaos derude!"

Nu tænker I nok: "Jamen, det kan da ikke være min skyld. For jeg har kun lige

sat mig i stolen. Jeg har ikke engang drukket min kaffe”.

Og så giver det hele pludselig mening.

For departementschefen fortæller jer, hvad der sket: “Der er nogen, der har rullet de borgerlige reformer tilbage. ”

Kære partifæller, det ville være virkelighedens Danmark, hvis vi borgerlige ikke havde taget ansvar.

Pengene til alt det gode, vi gerne vil gøre, er jo ikke faldet ned fra himlen.

De er kommet på baggrund af nødvendige og rigtige reformer.

De 55 milliarder kroner, jeg brugte som eksempel før, kommer blandt andet fra reformer af dagpenge og efterløn.

Jeg tror på, at når danskerne sætter kryds i stemmeboksen, så er det, fordi de vil have løst en opgave.

De vil være aktive borgere i et land, der ledes, og hvor politikerne tør træffe beslutninger – også de, der ikke nødvendigvis er populære her og nu.

Vi er først vores løn værd, når vi skaber resultater. Det er derfor, at politik bliver kaldt det muliges kunst. De umulige krav er ingen kunst.

Der er brug for samarbejde i dansk politik.

Og i al beskedenhed synes jeg, at vi har fået meget ud af vores konstruktive tilgang i regeringens maskinrum de sidste år.

Tag eksempelvis det grønne område, hvor vi har gjort en tydelig forskel.

Det har vi gjort ved at lukke helt ned for borerier efter olie på land og i vores indre farvande. Vi har besluttet, at Danmark skal være uafhængig af fossile brændsler i 2050.

Vi har også sat penge af til vores smukke natur; de bøgelyse øer og skovens dybe stille ro. Det er et skridt i den rigtige retning.

En af de helt store brede aftaler, vi har indgået, er en grøn aftale.

Bag den står hele regeringen, Dansk Folkeparti, Enhedslisten, Alternativet, Radikale Venstre, Socialdemokratiet og SF.

Aftalen letter elafgifterne med knap to milliarder kroner i 2025, sikrer tre store havvindmølleparker og 4,2 milliarder kroner mere til vedvarende energi.

Det synes jeg, at vi kan være stolte af.

Tænk, at man kan samle én regering, ni partier og fire statsministerkandidater, om én politik.

Vi har fået indflydelse ud af at sidde i regering.

Vi har befriet boligejerne for Skats skæve vurderinger. Fremover er staten tvunget til altid at skulle trække 20 procent fra sin vurdering.

De boligejere, der har betalt for meget i skat, får deres penge igen. Med renter.

Vi har forhindret grundskylden i at stige ad to omgange og dermed sikret boligejerne 6,6 milliarder kroner. Og de enorme grundskyldsstigninger, der var udsigt til efter 2021, er afløst.

Det er en god aftale, selv om den ikke gav os alt, hvad vi pegede på.

Vi må leve med, at der stadig er noget at kæmpe for. Men som Socialdemokraternes tidligere toprådgiver, Noa Redington, sagde: "Der er mange boligejere, der kan være glade for, at Det Konservative Folkeparti sad med ved bordet".

Aldrig før har en socialdemokrat haft så meget ret.

For nylig kunne man så læse i Børsen, at man på venstrefløj vil sætte boligskatterne op igen.

Det overrasker vel ikke nogen.

Når vi ser en familie, der ønsker sig et hjem, så ser den yderste venstrefløj en kølig spekulant.

Når vi ser pensionist, der er blevet enlig. Som bare gerne vil blive boende i sit hjem. I sit trygge lokalområde, hvor hun har boet næsten hele livet. Så ser venstrefløj en skatteobjekt. En, man må jage fra hus og hjem.

Jeg hører tit venstrefløj tale om menneskesyn.

Jeg gyser ved tanken om, hvilket menneskesyn der ligger bag deres syn på de danske boligejere.

Politikere skal holde nallerne fra folks private hjem.

Til landsrådet sidste år lovede jeg, at vi nok skulle sørge for et substantielt løft af forsvaret.

I dag er jeg stolt over at kunne stå på samme talerstol et år efter og have indfriet det løfte.

Forsvaret bliver løftet med hele 20 procent. Knap fem milliarder kroner om året.

Det er nødvendigt. Frihed er ikke gratis.
Det Konservative Folkeparti har skabt resultater for Danmarks sikkerhed.
I mere end én forstand. Her i lokalet sidder der adskillige, der over årene har
gjort tjeneste ved det danske forsvar.
Her sidder også nogle, der har været udsendt for Danmark.

En af dem er Anders Krojgaard Lund. Anders, rejs dig lige op. En anden er
Caspar Stefani. Caspar, rejs dig op.
Anders er sergent i Hæren og har været udsendt til både Libanon, Kabul og til
Helmand-provinsen i Afghanistan.
Caspar er officerskadet og har også været udsendt til Afghanistan.
I har beskyttet jeres kammerater.
Været under beskydning.
Udsat for raketangreb.
Levet med vejsidebomber som en daglig trussel. En af jer kom endda lidt for tæt
på en vejsidebombe en dag.
Anders og Caspar, I er beviset på, at man som individ kan gøre en forskel, hvis
man påtager sig et ansvar.

Kære venner, hvis der er andre i salen, der har været udsendt, så rejs jer op. Hvis
der er andre i salen, der gør eller har gjort tjeneste ved vores forsvar, så rejs jer op.
Giv Anders, Caspar, vores soldater, vores veteraner og deres familie en hånd.
Tak.

Lov og orden har altid været konservativt hjerteblod. Og det virker i praksis.
Bandemedlemmer er sendt bag tremmer i hundredvis.
For hvert bandemedlem, der er i fængsel, er et område i Danmark blevet mere
trygt.
Men bandeuvæsenet er ikke forsvundet. Se bare på de seneste dages skyderier. Se
bare på i går aftes. To helt almindelige borgere er blevet ramt af skud på
Nørrebro.
De har min dybe medfølelse.
Politiet er massivt til stede. Vi har ført slået banderne ned. Og vi sætter alt ind i
kampen mod dette uvæsen.
Kampen er langt fra slut. Vores arbejde er vigtigere end nogensinde.
Vi helmer ikke, før disse vanvittige mennesker er låst inde!

I kender min linje: Vi bekæmper bander, uanset hvor og hvornår de stikker hovedet frem. Dag og nat. Året rundt. Med alle tænkelige midler. Denne gang er der flere betjente. De har flere værktøjer end sidst. Der er hårdere straffe. Og heldigvis er der færre bandemedlemmer til at eskalere konflikten – vi har nemlig sat mange af dem i fængsel.

Vi vedtaget en historisk vidtgående bandepakke. Vi har sikret flere politibetjente på gaden og vil indføre skærpede strafzoner. Og det koster nu mindst to år bag tremmer at have et skydevåben på sig. En af de få minimumsstraffe vi har i Danmark. Og snart får vi flere betjente ud til det nære arbejde. Der, hvor lokalkendskab gør en forskel. Vi har taget fløjlshandskerne af. Der er opholdsforbud, visitationszoner og indskrænket prøveløsladelse af de personer, som slet ikke ønsker at komme ud af kriminalitet. Over 400 bandemedlemmer er i dag fjernet fra gaden. Vi fortsætter kursen. Der skal være lov og orden.

Vi har strammet op, også i forhold til kriminelle udlændinge. Blandt andet bliver udenlandske indsatte nu tvunget til at spare op, så de betaler for deres egen hjemrejse, når de bliver udvist. Vi åbner også et udvisningsfængsel, og lad mig sige det sådan her: Vi sigter ikke efter en god anmeldelse i Politiken. Nul hjerter er fint.

Min retspolitiske linje er ikke lige populær alle steder. Jeg har fået en klage fra Hells Angels, som synes, at bandepakken er for hård. Og Hizb ut-Tahrir har fortalt, at de ikke kan lide ghettopakken. Den stred mod de deres demokratiske værdier, mente de. Jeg tager det som et solidt klap på skulderen. Hver gang, jeg fornemmer, at et bandemedlem eller ekstreme kræfter er frustreret, har jeg en bedre dag på kontoret. Lad mig i den forbindelse også sende en særlig tak til to grupper: Vores modige og tålmodige kvinder og mænd i uniform hos vores politi. Og vores modige fængselsbetjente, der skal håndtere hårdkogte

bandemedlemmer 24 timer i døgnet.

Tak til jer, der sikrer trygheden hver dag. Det er jer, der tager ansvar. Det er jer og jeres familier, der har mest på spil. Det er jer, der passer på os. Tak!

Jeg ønsker respekt for loven og vores fælles værdier.

Derfor er jeg mere end glad for, at vi i regeringen har indledt et opgør med parallelsamfund.

Her er kriminalitet ét af problemerne. Et andet problem er den manglende integration.

Jeg står fuldt på mål for, at vi har taget nye og skrappe midler i brug.

Vi forbyder folk på integrationsydelse at flytte til de hårde ghettoer. Vi gør det lettere at smide de kriminelle ud af deres boliger. Og vi får flere mobile politistationer.

Nu kan børn tvinges i danske dagtilbud for at lære at tale dansk og begå sig. Alt for mange børn lærer ikke ordentligt dansk.

Hvis børnene dumper deres sprogrøver i 0. klasse, kan vi sætte ind med intensiv undervisning.

Alt for længe har politikere sagt "nogen må gøre noget" og erkendt, at integrationen er slået fejl. Nu gør vi noget.

Venstrefløjen kan spare sig deres ord om, at vi er for hårde eller stiller for mange krav. Det bliver ikke mig, der lader stå til over for de her problemer. Det har man gjort i alt for mange år!

Jeg ønsker at bevare det Danmark, vi kender. Og som mine forældre husker.

Det er ikke nogen løsning at lade som om, der ikke kan være en konflikt mellem dansk og mellemøstlig kultur. Det kan der være. Og det er der tit.

Danmark har dybe rødder med en lang historie som nation.

Det er dén, der er vores udgangspunkt, når vi ser ind i fremtiden. Og når vi træffer de nødvendige politiske beslutninger. Vi skal også kunne genkende Danmark om 20 år.

Man kan ikke gøre som Sverige og lukke 163.000 personer ind på ét år, uden at det har konsekvenser.

Derfor har vi strammet op i forhold til, hvor mange der kommer hertil.

For få år siden kom der over 21.000 asylansøgere til Danmark, og for få år siden

drev vi 98 flygtningecentre.

I dag har vi kun behov for at drive 19 centre, og sidste år kom der 3.500 asylansøgere hertil. I år er der ikke engang kommet 2.500 personer, der har søgt asyl.

Jeg forstår ikke, at det skal udløse så meget ballade. Venstre fløjen er ved at gå i opløsning over det her emne. Jeg synes, at vi har gjort det rigtige.

Der er styr på tilstrømningen.

Samtidig afsætter vi det højeste beløb nogensinde til humanitære indsatser. Det er med vilje. Vi ønsker, at færre kommer til Danmark, og at flere hjælpes i nærområderne.

Det er lige så sandt ved det kommende valg, som det var ved sidste valg og valget før dét: Hvis man vil have styr på udlændingepolitikken, så skal man stemme borgerligt.

Nu skal vi vende blikket indad og se på de integrationsproblemer, vi har i forvejen.

Ja, jeg er ikke så moderne, at jeg kalder problemer for udfordringer. Jeg kalder dem bare problemer. Og de er til for at blive løst.

Desværre har vi smidt alle dele af dansk udlændingepolitik ned i én stor gryde og rørt rundt. Og nu har vi svært ved at skille tingene ad.

Uanset om det er indvandrerbørn, der skal lære noget i skolen, mennesker på flugt fra krig eller forskere i medicin fra Canada, som vil arbejde for et dansk firma, så kalder vi det for udlændingepolitik.

Og så mister vi nuancerne.

Det Konservative Folkeparti er garant for en stram og konsekvent udlændingepolitik, hvor vi stiller tydelige krav. Men jeg kunne også godt tænke mig, at vi fik nuancerne med. At vi fik en stram og fornuftig udlændingepolitik. For jeg mener godt, at man kan komme fra et andet land og trives i Danmark. Jeg er bare imod dem, der ikke opfører sig ordentligt.

Jeg mener, at man kan have en hvilken som helt hudfarve og religion og trives i Danmark. Det handler i al sin enkelthed om at tage vores værdier til sig. Og så skal vi behandle mennesker med respekt.

Til dem, der ikke kan se forskel på en islamist og en muslim, vil jeg sige: Hvis I ikke kan kende forskel på Naser Khader og Osama bin Laden, så har I et problem.

Naser står på demokratiets og ytringsfrihedens side.
Han har opfordret til en reformation af islam.
Vel vidende, at det kan koste ham livet.
I dag er Naser beskyttet døgnet rundt af Politiets Efterretningstjeneste.
Kæmp for alt, hvad du har kært, Naser. Resten af dén sætning har du selv taget stilling til. Og hvor mange kan egentlig sige det?

Vi skal skelne mellem dem, der arbejder, og dem, der ikke gør.
Mellem dem, der vil tale dansk og ikke vil tale dansk.
For nu er det integrationen, vi skal tage fat i.
Vi skal kræve, at både flygtninge og indvandrere tager ansvar for deres eget liv.
Og at de bidrager til det dansk samfund.
Er det så konservativt at stille krav? Ja.

Jeg synes, vi skal huske på Schlüters ord fra hans åbningstale i Folketinget i 1982: "Vi skal fremme den enkeltes initiativ og ansvarfølelse over for sin egen situation og forståelsen for, at man ikke bare kan stille øgede krav til det offentlige".

Så præcist kan det siges.
Heldigvis virker vores opstramninger i forhold til sprog og loftet over overførselsindkomsterne.
Der er langt flere mandlige flygtninge i arbejde end for tre år siden.
Men kvinderne halter efter. Ikke engang hver femte kvindelige flygtning er i arbejde efter tre år i Danmark.

Det kan ikke passe, at de her kvinder mister deres arbejdsevne, fordi de krydser den danske grænse. Jeg tror ikke på det. Det handler om indstilling og om krav. Ser vi på de ikkevestlige indvandrerkvinder, så er mere end halvdelen uden arbejde.

Jeg må bare spørge: Kære indvandrerkvinder, der går rundt uden at lave noget. Har I ingen indre motivation? Siger det danske samfund jer slet ikke noget? Husk på, at I er mødre. I er forbilleder. Og jeg er sikker på, at I har håb og drømme for jeres børn.

Gå foran og vis dem, at de ikke behøver isolere sig. I har også et personligt ansvar. I skal selv ønske at blive en del af Danmark.

For at blive en del af Danmark, er der nogle basale krav, som gælder alle.

Man skal overholde dansk lovgivning. Tale vores sprog. Arbejde. Tage vores kultur til sig.

Men man skal også binde sin lykke til Danmark. Engagere sig i, hvordan det går med Danmark og vores demokrati. Det er ikke umulige krav.

Der skal ske noget.

Her kommer tre gode råd: Tal dansk, tag et job og tag ansvar.

Lad os holde fast i nuancerne. Det bliver vi rigere af.

Lad os skille den kvalificerede udenlandske arbejdskraft fra debatten om indvandrere og migranter som sådan.

Der er plads til flittige udlændinge i Danmark.

I dag har vi en lille gruppe på 7.000 mennesker, der bidrager med omkring to milliard kroner. Hvert år. Netto.

Det er folk, der kommer ind via den såkaldte beløbsordning.

Det er typisk IT-folk, og de kommer typisk fra USA, Kina eller Indien.

Aftalen med dem er, at de kun må være her, så længe de har et arbejde.

Det er en attraktiv aftale for dem, for de vil gerne arbejde for de gode danske virksomheder.

Det er attraktivt for os, fordi dansk erhvervsliv mangler netop deres kompetencer.

Mit forslag er, at vi finder en midlertidig ordning, som snarest muligt får flere som dem til Danmark. Det vil give yderligere to milliarder kroner i statskassen.

Vi, der ikke bare kan ryste et pengetræ, er nødt til at gå op i, hvordan pengene skal tjenes her i landet. Og her er en mulighed.

Det kræver kun, at man kan skille tingene ad i udlændingepolitikken.

Vi skal tage ansvar for fremtiden. Ligesom vi har gjort før.

De borgerlige reformer af blandt andet selskabsskat, efterløn og dagpenge har sikret velfærden og konkurrenceevnen et løft.

Men hver gang, vi har foreslået en reform, har venstrefløjen råbt "social massegrav" og påstået, at nu afskaffede vi velfærden.

Jeg kan bare konstatere, at hvis vi borgerlige ikke havde gennemført reformer, stod vi i dag med ubetalte regninger for mere end 55 milliarder kroner hvert eneste år.

Pudsigt nok har jeg aldrig hørt de partier, der er imod reformer, sige, at de er klar til at samle den regning op.

Det er jo det evige problem med socialister. På et tidspunkt løber de tør for andre folks penge.

Den konservative position er klar. Vi sikrer velfærden gennem reformer.

Vi mener, at skattelettelser er retfærdige, nødvendige og skaber vækst. At skattelettelser er velfærd. At pengene ligger bedst i borgernes lommer!

Det gælder også topskatten, selv om det ikke er populært at sige alle steder. Topskatten er skabt af misundelse og marineret i jalousi. Det er en skat på kompetencer, og den dræber vækst.

Det vil vi kæmpe hårdt for at ændre. Men vi vil også kæmpe klogt.

Vi vil gøre en forskel for danskerne. Vi vil skabe rimelighed og ordentlighed.

Også i den finansielle verden.

Det, vi har set fra Danske Bank, er utilstedeligt.

Vi har derfor strammet hvidvaskreglerne og ottedoblet bøderne. Lov og orden gælder for alle, uanset om de er i habit eller hættetrøje!

Når jeg har hørt de kontante ord om bankverdenen fra vores nye erhvervsminister, Rasmus Jarlov, så bekræfter det mig bare i, at vi har fået den rette mand på posten.

Han er den rette mand af flere grunde.

Rasmus, du har selv bygget en virksomhed op. Så du ved, hvor dumt det er, når staten spilder folks tid med papirer, formularer og ligegyldige krav.

Det første, du tog fat i, da du blev udnævnt som minister, var affaldsgebyret.

Til jer, der ikke kender det, så betaler mange virksomheder affaldsgebyr. Også selv om de ikke producerer affald.

Det giver 100 millioner kroner i kassen, men det koster så 50 millioner kroner at administrere.

Hvis man så får det skøre indfald, at man vil slippe for at betale gebyret, skal man kontakte det offentlige for at blive undtaget for at betale for noget, man aldrig har produceret.

Det er det rene vanvid. Sådan kan man ikke behandle rygraden i det danske samfund.

Rasmus, jeg ved, at du vil sætte alt ind på at forenkle regler og luge ud i alle de ordninger, som koster tid og skaber bureaukrati. Det er kun rimeligt.

Og jeg tror, alle i salen er enige med mig i, at du har fået en flyvende start som erhvervsminister. Godt gået!

Vi skal også skabe rimelighed i skattesystemet. Her tænker jeg på døds skatten. Det kommer aldrig til at være rimeligt, at de mennesker, som har knoklet et helt liv og betalt deres skat, lige skal have det sidste skattesmæk, inden låget på kisten lukker – af penge, der er beskattet en gang!

Det er endda sådan, at en bror eller søster ikke regnes for nærmeste familie, hvis de arver fra hinanden og derfor skal betale ekstra meget i arveafgift.

Jeg mangler simpelthen at høre tilhængerne af den skat komme med klare argumenter for den.

Socialdemokraterne siger, at det er en indtjening for den, som arver.

Der må jeg bare sige: Kære socialdemokrater, som lige nu er samlet i Aalborg.

Der er betalt skat af de penge én gang!

Er der ingen nedre grænse for, hvordan I vil tage penge fra andre mennesker?

Man kunne da begynde med at hæve grænsen for, hvornår arveafgift skal betales, og man kunne da beslutte, at søskende er nærmeste familie. Det ville da være en start.

Døds skatten bliver noget, jeg vil tage med i en kommende forhandling om et regeringsgrundlag.

Vi stiller ikke ultimative krav. Men det er et vigtigt krav. Et krav, der kort og godt handler om retfærdighed, ordentlighed og respekt for båndet mellem generationerne.

Staten skal ikke tjene penge på et dødt familiemedlem.

Der er styr på dansk økonomi. Det skal også komme de kommende generationer til gode. For børn skal have en god start på livet.

Og nu ved jeg godt, hvad nogen måske tænker.

Hvad ved en mand som mig uden børn om dagtilbud og skolegang?

Hvad ved et adoptivbarn som mig om den nære familie?

Ja, det skal jeg fortælle jer.

Jeg har haft min daglige gang på arbejdsmarkedet i 18 år, inden jeg blev fuldtidspolitiker. Godt ti år af dem i den danske folkeskole, hvor jeg har set lidt af hvert.

Hvor jeg har set, hvor vigtigt det er, at der er tryghed og kærlighed i enhver familie.

Børn er meget loyale over for deres forældre – også når de efterlades af dem og er overladt til sig selv.

Når børn er ensomme og står for sig selv i skolegården eller går langs væggene, fordi livet gør ondt i en meget ung alder.

Så er der brug for en kærlig hånd og en skulder at søge trøst ved.

Især når de, som burde være børnenes beskyttere – deres forældre – svigter.

Jeg ved også af egen erfaring, at den kærlighed, som adoptivforældre har til deres ønskebarn, som de efter mange år endelig har fået i deres arme. Den kærlighed findes ikke større her på jord.

Så jo, jeg ved godt, hvad en god start på livet betyder.

Som lærer igennem mere end ti år har jeg set de små størrelser begynde i skole. Set dem holde deres forældre i hænderne, nogle let, andre klamrer sig til mor eller far.

Familien er dér, de finder tryghed og ro.

Familien er dér, vi bliver opdraget til at blive hele mennesker og tage os af andre.

Derfor er jeg også glad for, at vores børne- og socialminister – og mor til to – Mai Mercado, har foreslået bedre vilkår for børnefamilierne.

Både ved at gøre dagtilbud mere fleksible, så sygeplejersker og betjente med aftenarbejde også har mulighed for at få passet børn, når behovet opstår.

Men også ved at ansætte 460 ekstra pædagoger, som skal tage sig særligt godt af de udsatte børn.

Dét er konservativt; vi smører ikke bare et tyndt lag skattekrone ud til alle – vi tør prioritere.

Vi ønsker et Danmark, hvor alle har et trygt hjem, får en god skolegang og har mod på fremtiden.

Dét begynder med børnene. Derfor skal vi sikre alle børn en god start på livet.

Det er fantastisk med en børne- og socialminister med konservatismen flydende i årene og hjertet på rette sted. Tak for det, Mai!

Som konservative taler vi tit om generationskontrakten.

Det er et ansvar, som strækker sig langt ud over politik.

Vi lover næste generation, at vi giver dem en klode og et Danmark videre i mindst lige så god stand, som da vi overtog det.
Men jeg vil gerne tilbyde jer endnu et perspektiv på generationskontrakten. Generationskontrakten rækker også op i generationerne.
Vi skal hjælpe, når de hænder, som vi holdt desperat fast i med vores seksårige fingre på første skoledag, bliver rynkede og gamle.
Vi skal også tage os af dem, der har taget sig af os.
Danmark er bygget på vores forældres værdier. Og de har bygget et solidt samfund.
Vi skylder dem, at de kan få en alderdom, hvor der er plads til at være det menneske, man har været hele livet.
Hvor man kan dufte den friske mad hver dag – også når man bor på plejehjem.
Hvor personalets tid går med menneskelig kontakt og ikke – som det sker alt for meget i dag – går med papirusseri og registreringer. Det er ikke personalet, jeg er ude efter.
Det er det offentliges uendelige krav om papirarbejde og frygten for fejl, der har skylden.
Der er i en årrække gået for meget regneark i vores ældrepleje. Det er blevet for mekanisk.
I dag kommer man på plejecenter, som det hedder.
Vi lever hele vores liv i et hjem og når vi så bliver gamle, kommer vi på et center – en institution.

Jeg synes, man skal på et hjem. Og det skal føles som et hjem.
Som tidligere borgmester har jeg selv mærket regnearkenes magt.
Når man sidder der og kigger ned i højre hjørne af regnearket, kommer man til at tænke, at det er vel lige godt, om man får mad i plastikbakker fra et storkøkken, eller om man kan dufte maden på plejecentrene.
Nej, det er ej. Vel er det ej lige godt.
Det må stoppe. Og vi skal være fælles om det.
Takket være borgerlig politik kan 14.000 flere ældre i dag nyde duften af mad der, hvor de bor. Det er et skridt i den rigtige retning.
Nærvær er bare så vigtig.
Og jeg ved, at vi har det rigtige personale til at løse opgaven. Jeg ved, at for mange mennesker er ældreplejen og hjemmeplejen et kald. Tak til jer alle sammen.

Det nære er vigtigt.

Jeg har haft læge stort set det samme sted hele livet. I Ans – ti km fra Bjerringbro. Først læge Gorrissen, derefter læge Jørgensen og nu Michael – efternavne er vi ikke på mere.

Der er dygtige folk alle steder. Men det her, det er min læge: Mit lægehus. Det betyder noget for os alle sammen, at vi har en familielæge der, hvor vi bor. Når vi er syge, skal vi have mulighed for at komme et sted, der er trygt. Hos en læge, der kender os. Det giver både tryghed og kvalitet i behandlingen.

Desværre står mere end hundrede tusinder danskere til at miste deres familielæge, fordi mange af lægerne går på pension.

Derfor skal vi sikre, at der i fremtiden er flere praktiserende læger.

Det kommer til at koste os noget, at der skal uddannes flere. Men familielægen er værd at kæmpe for.

Samtidig skal vi mestre det højt specialiserede. Have verdens bedste kræftbehandling. Supersygehuse. Fordi færre skal dø af kræft.

Vi har alle set en nær ven eller et familiemedlem bliver ædt op af cancer.

Det er en frygtelig sygdom.

Derfor har vi investeret massivt i området.

Det går også fremad med behandlingen. Men det bekymrer mig, at behandlingen i dag afhænger meget af, hvor man bor.

182 flere kvinder ville have fået behandling til tiden, hvis Region Hovedstaden havde været lige så gode til at behandle brystkræft som Region Syddanmark.

I kan spørge jer selv, om det er en, I kender.

Jeg ser sundhedspolitik som et af de vigtigste emner frem mod et valg.

Udfordringen bliver at balancere det nære med det specialiserede i morgendagens sundhedsvæsen.

Men vi skal kunne begge dele.

Vi skal snart til stemmeurnerne. To gange endda. For der er både folketingsvalg og valg til Europa-Parlamentet.

Her i partiet kan man ikke sige Europa uden at sige Bendt Bendtsen.

Bendt har arbejdet for den konservative sag i mange år.

I 1982 blev Bendt medlem af bestyrelsen i Næsby Konservative Vælgerforening. Dét kan føre en langt. For siden blev Bendt byrådsmedlem, folketingsmedlem, partiformand, økonomi- og erhvervsminister og vicesstatsminister.

Bendt, de sidste ni år har du sikret de danske boligejere, den grønne omstilling og danske virksomheder de bedste forhold fra Bruxelles som europaparlamentsmedlem.

Få kan bryste sig af et politisk CV som dit. Bendt – hvor er du? Tak for din indsats!

Jeg vender tilbage i aften og siger meget mere om Bendt.

I morgen vælger I, hvem der skal stilles op til Europaparlamentsvalget.

I vælger, hvem der skal sikre de ydre grænser, kæmpe imod klimaforandringerne og for det indre marked, der betyder så meget for vores eget erhvervsliv.

Vi har også været ved valgurnerne, siden vi så hinanden sidst.

Og vi kan noget med valgkamp.

I Herning gik vi fra nul til to mandater og i Kerteminde fra et til syv. Og i Gentofte tror jeg snart, man aflyser kommunalvalget, for der sidder Hans Toft på 13 ud af 19 mandater.

Vi er nu blevet Danmarks tredjestørste parti ude i kommunerne. Vi har fået 225 byrådspladser og 15 regionsrådsmedlemmer. Giv dem en stor hånd.

Vi fik mange stemmer, fordi hele Det Konservative Folkeparti stod bag en valgkamp.

Fordi hver og en af os her i salen bidrog til det arbejde.

Det er, uanset om man deler 100 foldere ud, kravler i lygtepæle, gæster uddannelsesinstitutioner, virksomheder eller tv-debatter.

Om man er aktiv i den mindste vælgerforening eller justitsminister. Vi førte valgkampen sammen.

I foråret har vi det bedst tænkelige udgangspunkt at føre valg på. For vores politik virker.

Og jeg kan love jer, at folk tørster efter at høre om ægte, borgerlige løsninger.

Virkeligheden er, at siden valget er mere end 60.000 færre danskere på offentlig forsørgelse. Dét er mange mennesker, der nu har noget at stå op til, noget, de kan føle sig stolte over.

Regeringen har lettet skatten for erhvervslivet med mere end 14 milliarder kroner. Og erhvervslivet har skabt over 145.000 private arbejdspladser.

Vi har det laveste antal offentligt forsørgede i ti år.
Der er styr på statens budgetter.
Vi kan ikke levere et Danmark i finere stand op til et valg, end vi gør.
Men forestil jer, at Det Konservative Folkeparti ikke havde taget ansvar.
Forestil jer, hvis vi stod med langt flere flygtninge, mildere straffe til
bandemedlemmer, højere overførselsindkomster – og ikke havde reformeret
dansk økonomi.
Forestil jer, at der var dårligere råd til folkeskoler, sygehuse og ældre. Det er ikke
en rar tanke. Konservativ politik gør en forskel.
Der er stadig meget politisk arbejde at gøre på Christiansborg inden valget.
Og I herinde gør alle sammen en forskel.
Lad os love hinanden, at vi begynder kampen nu. I dag. Og vi knokler i den
valgkamp, til vi ikke kan hænge sammen mere af træthed.
Lad os finde den ekstra glæde og energi til at kæmpe for det land, vi elsker så højt
og det parti, Det Konservative Folkeparti, som vil et frit, rigt og trygt Danmark.
Så vi kan se alle dem, vi møder på vores vej, i øjnene.
Og sige med rank ryg.
Og stolthed i stemmen:

Jeg kæmper for dig og for Danmark.

Tak for ordet.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Det Konservative Folkeparti, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/soeren-pape-poulsens-tale-til-det-konservative-folkepartis-landsraad-2018>